

Het Mineurslied

Wij zijn de mineurs van het Nederlandse leger.
En onze naam is overal bekend... Sodeju !

Wij dragen 'n jas met goudgehelmdde knopen.
De pikhouweel is ons niet onbekend... Sodeju !

En iedereen die mag het weten,
wij krijgen vanavond uienrats te eten,
en moeder de wasvrouw staat aan de deur,
dat is de roem van elk mineur,
Dat is de roem van elk mineur. Sodeju !

(lijflied van het Regiment Genietroepen)

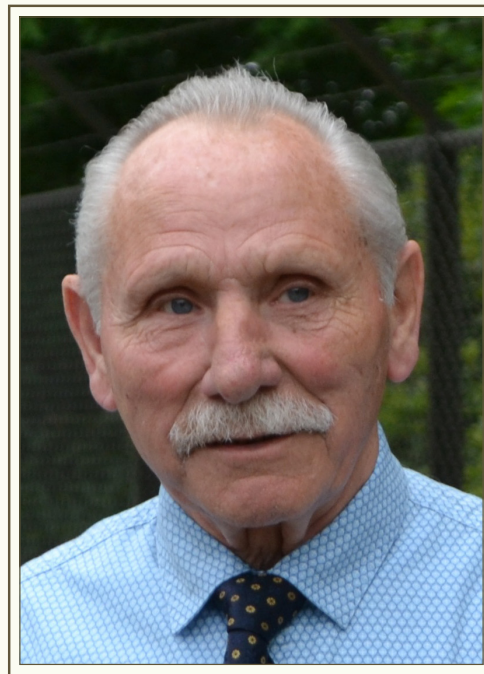

Voor de vele blijken van medeleven na het overlijden van mijn lieve man, onze vader en opa, Michel Boeijen, willen wij u hartelijk bedanken.

De vele kaarten, fijne brieven, mooie woorden en uw belangstelling bij het afscheid, hebben op ons een diepe indruk gemaakt.

Dankbaar zijn wij voor de liefdevolle verzorging en fijne leefomgeving in de Compagnie, een plaats die je iedere oudere (dementerende) gunt.

Daarom willen wij u vragen voor een vrijblijvende donatie aan 'De Vrienden van De Compagnie' via NL06 ABNA 0248 834 940.

Michel Boeijen

1933 - 2022

Ter herinnering aan

Michel Boeijen

☆ Oss, 23 september 1933

† 's-Hertogenbosch, 5 maart 2022

echtgenoot van

Dora Jacobus meergenaamd van der Zande

Michel, of Jopie zoals zijn moeder hem liefkozend noemde, heeft een complexe jeugd gehad waar hij lang niet over wilde praten. Met zijn ouders moest hij vluchten uit geboortestad Oss. Toen zijn ouders uit elkaar gingen, ging hij naar het internaat (Zuid-Limburg en Roermond). Zijn zus Gonda zag hij onregelmatig. Naar zijn ouders is hij altijd loyaal gebleven.

Ook de impact van de Tweede Wereldoorlog was intens en liet diepe sporen bij hem na. Zoals de drang om te overleven. Veel steun had hij aan broeder Gerardus in het internaat. Zijn eerste baan kreeg hij via de Broeders: hij was geen 'menneke voor de boer', wel een goede voor de bedrijfsambachtsschool van de Globe. In 1955 werd hij beroepsmilitair: een trotse genist in hart en nieren. Zijn roemruchte carrière sloot hij na 40 jaar af met een gouden medaille.

Hij vertelde altijd smakelijk over de bunkers en kazematten die hij als bomexpert moest opblazen. Of over de bruggen die hij tijdens herhalingsoefeningen moest bouwen of laten bouwen. Zijn technisch inzicht en improvisatievermogen zorgden ervoor dat hij werd bevorderd tot instructeur. Zo hebben veel dienstplichtigen en beroepsmilitairen hem leren kennen op de Loonse en Drunense duinen, een streek die hij beter kende dan de boswachters. Hij werd vaak overgeplaatst maar bleef op en neer reizen omdat hij stabiliteit voor zijn gezin wilde.

Michel en Dora leerden elkaar kennen via het schermen op de kazerne en waren ruim 64 jaar getrouwd. Ze vormden een uitdagende man-vrouw combinatie. Hij was een overlever, vrijbouter en solist; zij was behoudend, streefde naar harmonie en volgde de regels. Ze kregen een zoon en een dochter, Michel en Doreen, die zij stimuleerden om zelfstandig en onafhankelijk te zijn.

Om het gezin een financieel goede basis te geven had Michel voortdurend bijbaantjes: van polisverkoper en ledenwerver voor de militaire vakbond tot handel in grafstenen. Hij was een handige regelaar die zijn kennissen goed kende. Ook na zijn pensionering bleef hij lang actief: hij zette een bedrijfje op en verhandelde aandelen. Maar bovenal keek hij ernaar uit om samen met Dora leuke dingen te doen en te genieten van het leven en van de (achter)kleinkinderen.

De woonboerderij in Herpt die ze vol trots, steen voor steen, omtoverden tot een buitenpaleis, bood voldoende ruimte voor zijn wijn- en verzamelhobby. Later kreeg zijn liefde voor natuur en voor dieren veel ruimte op de camping in Arcen. Hij trok zich daar graag terug en was altijd buiten, altijd bezig: wandelen met de hond, hulpbehoevende dieren voer brengen of dieren mee naar huis nemen.

Toen hij werd aangereden door een auto was dat dramatisch. Veel gebroken botten, een lange revalidatie en blijvende beperkingen bij het lopen. Van een gecompliceerde hartoperatie knapte hij weliswaar op, maar zijn algehele gezondheid ging gestaag achteruit. Het noodgedwongen vertrek uit Arcen viel hem zwaar, evenals het niet meer auto kunnen rijden.

Zijn geestelijke gezondheid ging geleidelijk aan achteruit; hij bleef goedgehumeurd, altijd goedlachs en vriendelijk. De verhuizing naar De Compagnie heeft hem erg goed gedaan: eigen woonruimte met zijn Dora, wandelen met de honden, genieten van de dinsdagmiddagen bij de Genie-senioren.

Aan het veelbewogen leven van Michel is een einde gekomen. Hij heeft zijn uiterste best gedaan om een vertrouwde, stabiele leefomgeving te creëren voor hemzelf en zijn gezin. Iets wat hij in zijn jeugd helaas zelf niet heeft mogen ervaren.

Dora Boeijen
kinderen, partners en (achter)kleinkinderen.